

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Niccolò Ammaniti
COME DIO COMANDA

Copyright © 2006 by Niccolò Ammaniti
Published in Italian by Giulio Einaudi editore
Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05607-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nikolo Amaniti
KAKO BOG
ZAPOVEDA

Prevela Biljana Janković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Lorenci, uvek

PROLOG

1.

„Probudi se! Probudi se, kurvin sine!“

Kristijano Cena je otvorio usta i zgrabio dušek kao da mu se ispod nogu otvorila provalija.

Jedna ruka mu je stezala grlo. „Probudi se! Znaš da moraš da spavaš sa jednim okom otvorenim. Na spavanju te hvataju.“

„Nisam ja kriv. Budilnik...“, zamucao je dečaćić i oslobodio se stiska. Podigao je glavu sa jastuka.

Ali još uvek je noć, pomislio je.

Napolju je sve bilo crno izuzev žutog snopa ulične svetiljke u kome su se topile pahuljice snega, velike kao loptice vate.

„Pada sneg“, rekao je svom ocu, koji je stajao nasred sobe.

Jedan zrak svetlosti uvlačio se iz hodnika i ocrtavao obrijani potiljak Rina Cene, orlovski nos, brkove i bradicu, vrat i mišićavo rame. Umesto očiju, imao je dve crne rupe. Bio je go do pojasa. Dole, maskirne pantalone i cokule umazane farbom.

Kako mu nije zima?, zapitao se Kristijano pružajući ruku ka lampi pored kreveta.

„Nemoj da je pališ. Smeta mi.“

Kristijano se sklopča u toploj gomili od ćebadi i čaršava. Srce mu je još uvek tuklo. „Što si me probudio?“

Onda je primetio da njegov otac u ruci steže pištolj. Često ga je, pijan, vadio i šetao se po kući, ciljajući u televizor, u nameštaj, u sijalice.

„Kako možeš da spavaš?“ Rino se okrenuo prema sinu.

Glas mu je bio hrapav kao da je progutao šaku kreča.

Kristijano je slegnuo ramenima. „Spavam...“

„Svaka ti čast.“ Otac je iz džepa pantalona izvadio limenku piva, otvorio je i popio najsap. Rukom je obrisao bradu, zgužvao limenku i bacio je na zemlju. „Ne čuješ gada?“

Ništa se nije čulo. Čak ni automobili koji su danju i noću jurili pored kuće i, kad zatvoriš oči, imao si utisak da će ti ući u sobu.

To je zbog snega. Sneg prigušuje zvuke.

Njegov otac se približio prozoru i položio glavu na staklo, vlažno od kondenzacije. Sada mu je svetlo iz hodnika bojilo mišiče i kobru tetoviranu na ramenu. „Imaš suviše dubok san. Tebe će u ratu prvog progutati.“

Kristijano se napregao i u daljini začuo promukli lavež Kastardinovog psa.

Toliko se već navikao na taj lavež da ga njegove uši više nisu ni registrovale. Slične razgovore je s ocem vodio i za zujanje neonke u hodniku, kao i za pokvareni vodokotlić.

„Pas?“

„Uspeo si... Već sam počeo da se brinem.“ Otac se ponovo okrenuo ka njemu. „Ni minut nije prestajao. Čak ni pod snegom.“

Kristijano se prisetio šta je sanjao kad ga je njegov otac probudio.

Dole u dnevnoj sobi, kod televizora, u velikom fosforescentnom akvarijumu, plivala je meduza, zelena i želatinozna, i govorila strašno čudnim jezikom, samo *c, z, r*. A najbolje je bilo to što ju je on savršeno razumeo.

Koliko je to sati?, zapitao se zevajući.

Svetleći kvadrat radio-budilnika na zemlji pokazivao je tri i dvadeset tri.

Njegov otac je zapalio cigaretu i frknuo: „Podilkanio je.“

„Taj pas je malo lud. Sa svim tim batinama koje je dobio...“

Sada kad je srce prestalo da mu tuče u grudima, Kristijano je osetio kako mu san pritiska kapke. Usta su mu bila suva i osećala se na beli luk i pile sa roštilja. Možda bi mu voda isprala ovaj odvratni ukus, ali je bilo suviše hladno da silazi dole u kuhinju.

Baš bi voleo da ponovo sanja meduzu, tamo gde je prekinuo. Protrljao je oči.

Zašto ne ideš u krevet? Pitanje ga je svrbelo, ali se suzdržao. Po onome kako je njegov otac šetao po sobi, nije bilo mnogo izgleda da će klonuti duhom.

Tri zvezdice.

Kako Bog zapoveda

Kristijano je imao skalu od pet zvezdica kad njegov otac popizdi.

Čak, između tri i četiri zvezdice. Već je u zoni „budi jako oprezan“, gde je jedina strategija bila stalno mu povlađivati i biti van domašaja.

Njegov otac se okrete i besno šutnu belu plastičnu stolicu koja se zavrtne po sobi i tresnu u gomilu kutija u kojima je Kristijano držao svoju odeću. Pogrešio je. Ovo je pet zvezdica. Crvena lampica. U ovom slučaju, jedina strategija je začutati i stopiti se s okolinom.

Ima nedelju dana kako njegovom ocu đavo ne da mira. Pre neki dan se zakačio za vrata kupatila koja se nisu otvarala. Brava je bila pokvarena. Nekoliko minuta je pokušavao da je popravi šrafčigerom. Klečao je tamo i psovao, vređao Fratinija, gvožđaru koja mu je ovo prodala, Kineze koji su je napravili od konzerve, političare koji su dozvolili da se uvoze svakakva govna, kao da su svi oni tu ispred njega, i ništa, ta vrata baš nisu htela da se otvore.

Udarac. Jači. Još jedan. Vrata su poskakivala u šarkama, ali se nisu otvarala. Rino je otišao u sobu, uzeo pištolj i pucao u bravu. Ali brava nije popustila. Samo se začuo zaglušujući udar, od koga je Kristijano bio gluv narednih pola sata.

Naravoučenije iz ovog događaja Kristijano je ipak izvukao: naučio je da je ono što se vidi u filmovima čista glupost, gde kada pucaš u brave, vrata se otvaraju.

Na kraju, njegov otac je počeo da ih šutira. Provalio ih je, urlajući i rukama kidajući drvo. Kad je ušao u kupatilo, udario je pesnicom u ogledalo i krhotine su se razletele. Njemu se na ruci otvorila rana i dugo je sedeo na ivici kade, dok mu se krv cedila a on pušio cigaretu.

„A šta je mene briga što je taj pas lud?“, ponovo je počeo Rino, nakon što je malo razmislio. „Ide mi na kurac. Ja sutra moram da radim...“

Približio se sinu i seo na ivicu kreveta. „Znaš šta me stvarno nervira? Kad ujutru posle tuširanja izađem mokat na ledene pločice, rizikujući još i da slomim vrat.“ Nasmehio se, napunio pištolj i pružio mu ga, držeći ga za cev: „Mislim da bi mi baš dobro došla neka pseća prostirka.“

2.

U tri i trideset pet Kristijano Cena je u zelenim gumenim čizmama, donjem delu karirane pidžame i vetrovci svog oca izašao iz kuće. U jednoj ruci je stezao pištolj, u drugoj baterijsku lampu.

Kristijano je bio slabašan dečak, visok za svojih trinaest godina, sa tankim zglobovima, dugim i koščatim rukama i stopalima broj 44. Na glavi mu je rastao zamršen žbun plavkaste kose koja nije uspevala da sakrije klempave uši i koja se protezala na obraze u vidu dva neobrijana zulufa. Oči velike, plave, razdvojene malim prćastim nosom, i usta suviše velika za ovo mršavo lice.

Sneg je gusto vejao kroz nepokretan vazduh. Temperatura – nekoliko stepeni ispod nule.

Kristijano je nabio crnu vunenu kapu na glavu, dunuo oblačić pare i uperio svetlo u dvorište.

Sloj snega je prekrivao šljunak, staru zarđalu ljljašku, kontejnere, gomilu cigala, kombi. Magistrala koja je prolazila baš ispred kuće, pretvorila se u dugu, neprekinutu belu traku. Ni jedan jedini trag guma. U daljini, pas je i dalje lajao.

Zatvorio je vrata i bolje uvukao pidžamu u gumene čizme.

„*Hajde, hajde! To je čista glupost. Šta treba da uradiš? Treba da mu pucaš u glavu, obavezno u glavu, inače će početi da skiči, i moraćeš da pucaš još jednom. Onda se vratiš kući, i za deset minuta si ponovo u krevetu. Hajde, vojniče, napred!*“ Ponovo mu je u glavi odzvanjao mali govor koji mu je njegov otac održao kad ga je izvukao iz kreveta.

Podigao je pogled. Crna prilika njegovog oca stajala je na prozoru i davala mu znak da krene. Uvukao je pištolj u gaće. Mošnice mu se naježiše od hladnog metala.

Mahnulo je ocu i uputio se svojim neodlučnim korakom iza kuće, dok je srce lagano počinjalo da pojačava ritam.

3.

Rino Cena je sa prozora gledao kako njegov sin po snegu izlazi iz kuće.

Popio je i pivo i rakiju. To je nevolja sama po sebi, ali ako još imaš stalni zvižduk koji ti kao igla probija bubne opne, onda to zaista postaje problem.

Taj pisak je počeo kad je Rino pucao u vrata kupatila i nije se smanjivao ni posle nedelju dana.

Možda mi je pukla bubna opna. Trebalo bi da odem do lekara, rekao je sam sebi, paleći cigaretu.

Ali Rino Cena se zakleo da će ući u ambulantu samo sa nogama napred.

Kako Bog zapoveda

Njega neće uhvatiti.

Ti govornari prvo kažu da moraš da uradiš niz analiza, uđeš u taj tunel bez kraja i – hvala lepo i doviđenja. Ako te ne sjebe bolest, onda će dugovi za lečenje.

Rino Cena je, mrtav pijan, veče proveo skljojkan u ležaljci ispred televizora. Sa dva procepa umesto očiju, obešene vilice i sa limenkom u ruci, pokušavao je da prati neki glupavi program, koji se svaki čas gubio.

Iz onog što je uspeo da shvati, dva čoveka su pristala da razmene žene na nedelju dana, a sam Bog je znao zašto.

Više nemaju poštovanja ni za šta na ovom sranju od televizije. Samo da bi bili originalni, uzeli su porodicu iz Kozence koja je umirala od gladi, a onoj drugoj, iz Rima, pare su virile iz dupeta.

Siromašni otac je bio auto-limar. Bogati otac, jedan od onih pedera kojima bi trebalo objasniti par stvari, radio je nešto u vezi sa reklamom. Naravno, žena auto-limara je bila najružniji gabor, a ova druga – rasna plavuša sa dve noge duge kao štule, koja je vreme provodila u teretani učeći druge pravilnom disanju.

Rina je priča na kraju privukla i, gledajući je, dovršio je bocu rakije.

U kući bogatuna svi su mrzeli gabora iz Kozence, zato što je imala maniju da ide po kući i svuda prska tečnost za glancanje, i nisi mogao da sedneš a da ona ne počne priču kako se jastučići gužvaju. Samo jedan dan je prošao i već su joj komandovali kao da je crna sluškinja, a ona je time bila prezadovoljna.

Rina je više interesovala situacija u Kozenci. Auto-limar se ponašao prema zečici kao da je ledi Dajana. Ona se pravila fina, ali se videlo da davno nije isprobala kurac, i Rino se nadao da će je auto-limar jedanput, u napadu sirovosti, zgrabiti i opaliti.

„Dođi ovamo, krmačo! Ja ću ti pokazati kako se to radi u kući Cena!“
zanjakao je Rino, zavitlavši konzervu piva u ekran.

Znao je odlično da je sve to samo farsa, istinito koliko i one torbe koje crnci prodaju ispred tržnih centara.

Onda je zaspao. Probudio se ubrzo sa osećajem da ima mrtvu žabu u ustima, i sa mengelama koje su mu stezale slepoočnice.

Krenuo je po kući u potrazi za nekim alkoholom koji bi mu ublažio bol.

Na kraju je u dnu viseće kuhinje pronašao prašnjavu bocu viljamovke. Ko zna koliko je već tamo ležala. Rakije nije bilo, ali se činilo da je kruška

još uvek dobro natopljena alkoholom. Slomio je flašu o sudoperu i, nagnut nad stolom, usisao krušku. A onda je postao svestan psa. Nije prestajao da laje. Trebalo mu je par trenutaka da shvati da je to džukela iz Kastardinove fabrike nameštaja. Koja je ležala mirno u svojoj kućici ceo dan, a onda noću počinjala da laje, ne zaustavljajući se do zore.

Stari Kastardin to verovatno nije ni znao, on bi nakon zatvaranja seo u svoj BMW, ogroman kao mrtvačka kola, i odlazio da baca novac na kartanje. U selu se pričalo da je veliki pokeraš, od onih nekadašnjih, koji gube u velikom stilu.

Što je značilo da dobija u potaji.

I tako je on u velikom stilu gubio novac koji je krao onim svojim kartonskim nameštajem, a njegov prokleti pas je lajao po vascelu noć.

A da mu je neko skrenuo pažnju, on bi – u tom svom velikom stilu – odgovorio da su okolo samo hangari. Kome bi mogao da smeta jedan pas koji samo vrši svoju dužnost? Rino je mogao da stavi i ruku i nogu u vatru da čoveku s velikim stilom nije uopšte palo na pamet da je na manje od pola kilometra kuća u kojoj spava dete.

Dete koje mora da ide u školu.

Odlično, rekao je Rino Cena sam sebi vadeći pištolj iz fioke, *supra ćeš imati priliku da pokažeš svetu svoj veliki stil, kad nađeš svog psa mrtvog.*

4.

Kristijano je odlučio da do fabrike nameštaja dođe preko njiva. Iako je magistrala bila pokrivena snegom, mogao je uvek neko da naiđe.

Svetlost ulične svetiljke nije dopirala iza kuće i tamo je vladao mrkli mrak. Baterijskom lampom je osvetlio zgužvan prednji deo *renoa 5*, mešalicu za malter, pocepane ostatke bazenčića na naduvavanje, plastičnu stolicu, skelet osušene jabuke i ogradu, visoku par metara.

Kristijano je iz kuće izašao trkom, nije ni pišao. Mogao je tu da piša, ali je ipak odustao, bilo je suviše hladno i želeo je da odmah završi sa ovom pričom.

Približio je stolicu žičanoj ogradi i popeo se gore, stežući lampu zubima. Uvukao je prste u okca i vinuo se uvis. Prebacio je jednu nogu na drugu stranu, ali mu se tur zakačio za gvozdeni vrh. Pokušao je bez uspeha da se oslobodi i na kraju je bacio baterijsku lampu na zemlju, a onda se i on otisnuo, osetivši bol u nozi istovremeno sa jednim KRAK!

Kako Bog zapoveda

Našao se leđima na zemlji, u raskvašenom korovu i snegu koji mu se topio na licu. Podigao se i uvukao ruku u poderotinu koja mu je otvorila pola pidžame. Velika ogrebotina, ali ne suviše duboka da bi krvarila, pružala se s unutrašnje strane butine. Pištolj mu je još uvek bio u gaćama.

Pokupio je baterijsku lampu i s mukom krenuo uz ogradu industrijskih hangara, dok ga je blato usisavalo a trnje ometalo.

Nalazio se na obodu poorane njive koja se danju protezala sve do horizonta. U dnu – kad nije bilo magle, s tim što je zimi magle uvek bilo – nazirale su se sive krošnje šume koja je opasivala nasip pored reke.

Da nije bilo tog psa koji je lajao i njegovog ubrzanog disanja, tišina bi bila potpuna.

Daleko preko reke, blistala su prigušena svetla fabrika i žućkasto svetlucala električna centrala.

Hladnoća ga je stezala u svoj zagrljaj i prsti su počinjali da mu trnu, a mraz se penjao dalje uz noge i grizao listove.

Kakav sam ja idiot.

U žurbi da izađe, ljut na oca, ni čarape nije obuo. Pahulje su mu padale za vrat i jakna je počela da se kvasi po ramenima.

Crni obrisi industrijskih hangara su se smenjivali. Prošao je pored prodavnice sanitarnih uređaja. Šolje. Pločice. Lavaboi. Uredno naslagani oko zgrade. Onda diler traktora i poljoprivrednih mašina i zadnji deo neke diskoteke, zatvorene kao promašaj.

Gotovo, upišaću se.

Isključio je lampu, premestio pištolj u džep jakne, spustio pantalone i izvadio kitu.

Zbog hladnoće i straha, bila se sva skupila. Ličila je na kobasicu. Mlaz mokraće je otopio sneg, a rezak oblak pare podigao se od zemlje.

Dok ju je otresao, postao je svestan glasnijeg laveža.

Sledeći hangar je bila fabrika nameštaja braće Kastardin.

Činilo se da džukela laje na baterije, nije čak ni dah uzimala. Ali je zato s vremena na vreme prestajala s lavežom i počinjala da zavija, kao jebeni kojot.

Upalio je baterijsku lampu i krenuo još brže. Suviše mu je vremena trebalo do sada. Bio je siguran da ćelavi već cepti. Mogao je da ga vidi kako kruži po kući kao lav u kavezu.

Kristijano Cena nije bio u pravu. Njegov otac je u tom trenutku bio u kupatilu. Nepomičan ispred šolje, odupirući se jednom rukom o zid, gledao je sopstveni odraz u crnoj vodi na dnu.

Lice mu je oticalo. Gde su nestale jagodice? Obrazi s jamicama? Ličio je na Kineza. Imao je trideset šest godina, a ličio je na pedesetogodišnjaka. U poslednje vreme je nabacio par kilograma. Nije imao hrabrosti da stane na vagu, ali je znao. I stomak mu je narastao. I dalje je dizao tegove, razbijao se od vežbi i trbušnjaka na klupi, ali ovaj brežuljak ispod grudi nije ni pomišljao da se smanji.

Nije mogao da se odluči da li da piša ili da povraća.

U želucu je imao desetak piva, pola litre rakije i jednu krušku viljamovku.

Mrzeo je da povraća. Ali kad bi se malo olakšao, sigurno bi mu bilo bolje.

A pas je i dalje lajao.

Šta radi Kristijano, kog đavola? A ako ne bude pucao?

Deo mozga mu je govorio da hoće, da ima muda da puca u jednog psa. Ali drugi deo nije bio tako ubeđen, Kristijano je bio suviše dete, radio je nešto samo zato što se bojavao tate. A kad neko nešto radi iz straha, a ne iz besa, onda nema muda da povuče oroz.

Žut, kiseo mlaz provali mu iz usta bez upozorenja. Rino je samo delimično nacentrirao šolju, ostatak je završio na pločicama.

Malaksao, seo je na bide, u smradu povraćke.

Dok je sedeo tamo, a toalet počinjao da se okreće kao veš-mašina, prisetio se da, kad je on bio mali, od Kastardinove fabrike nameštaja i ostalih hangara nije bilo ni traga. U to vreme magistrala je bila uska, ružna ulica, malo šira od nekog kolskog puta, a sa obe strane su rasle topole i travuljina. Okolo su bile samo njive.

Ne tako daleko od mesta gde se sada dizala njihova kuća, bila je kafana „Duga“, birtija u kojoj se jela palenta i jaretina i rečna riba.

A upravo na mestu gde je sada Kastardinova fabrika nameštaja, nalazila se jedna usamljena kuća, od onih četvrtastih kao kasarne, s krovom od crepova, veliki koš i guvno prepuno gusaka i kokošaka. Tu je živio Roberto Kolombo sa svojom porodicom.

Kako Bog zapoveda

Na jedno veliko drvo do puta Roberto je okačio natpis:

AUTO-RADIONICA POPRAVKA KAMIONA, TRAKTORA I AUTOMOBILA DOMAĆIH I STRANIH

Na isto drvo je bila okačena jedna ljuljaška i Rino je tamo odlazio da se igra sa Kolombijevom ćerkom.

Da bi se došlo do njihove kuće, blizu reke, bilo je potrebno pola sata hoda. Ali pola sata hoda u ono vreme nije bilo ništa.

Kako se ono zvala? Alberta? Antonija?

Neko mu je rekao da se udala i da živi u Milanu.

Jednog dana, dok se ona prevrtala na ljuljašci, a on pokušavao da joj vidi gaćice, došao je njen otac.

Sedeći na bideu, Rino je dopustio sebi da mu promakne jedan osmeh.

U celom svom životu, nikada nije video Roberta Kolomba bez plavih radničkih pantalona, crvene marame vezane oko vrata i odvratnih mokasina od upletene kože. Bio je nizak i nabijen, a nosio je tako debele naočare da su mu oči bile samo dve tačkice.

„Dečko, koliko imaš godina?“

„Jedanaest.“

„I sa jedanaest godina se još igraš kao neki slinavko? Otac ti je umro, a jedino za šta si ti sposoban je da zaviruješ pod suknju moje ćerke?“

Bila je prava pravcata misterija kako je, onako slep, uspeo to da vidi.

Kolombo ga je posmatrao kao što se procenjuje konj na vašaru. „Mršav si kao pas lualica, ali si dobro građen. Malo posla će ti pomoći da dobiješ mišiće.“

Sve u svemu, uzeo ga je u radionicu da radi sa njim. Posao je bio jednostavan, trebalo je da glanca automobile tako da zasijaju kao u danu kad su izašli iz fabrike. Spolja i iznutra.

„Zaboravi na to da ćeš se od ovoga obogatiti, ali imaćeš dovoljno da sebi kupiš pristojne cipele, i da olakšaš svojoj jednoj majci koja muku muči da stigne do kraja meseca.“

I tako je Rino svakog popodneva posle škole počeo da odlazi u radionicu i, naoružan crevom i sunderom, zaradio svoje prve pare u životu.

Antonija bi mu oko pet donosila sendvič i krofnu sa suvim grožđem. Rino pokuša da ustane, ali bez uspeha. Želeo je da otvori prozor, da malo provetri.

Vrtlog slika ga je obavio kao toplo ćebe. Zajedno, on i Antonija. Venčanje. Deca. Radionica. I on kako tamo radi, zajedno sa Kristijanom.

Kako je to bilo dobro vreme! Sve je bilo tako jednostavno. Bilo je lako pronaći svoje mesto. Nije bilo svih ovih govornih zakona o radu i sindikalnih zajeblavanja. Ako si umeo da radiš i imao želju, radio si, u suprotnom napolje, čistac. Tu je bio kraj alternativama.

Poštovanje prema onom ko je to zasluživao.

A onda je jednog dana Rino došao, a Kolombo je upravo dizao ruke od svega. Izvesni Kastardin se pojavio niotkuda i kupio kuću i svu zemlju okolo. Uključujući i kafanu „Duga“.

„Otvorili su nove radionice u Varanu. Liče na fabrike. Ovde više niko neće doći... Ponuda je dobra.“

Kraj priče.

„Ponuda je dobra“, promrmljao je Rino, uspravljajući se na noge. „Jadna, nesvesna budala.“

6.

Hangar je bio udaljen dvadesetak metara. Obavijen sjajem halogenih sijalica, izranjao je iz noći kao svemirska stanica. Žičana ograda je bila visoka, a na vrhu su bili razvučeni koturovi bodljikave žice.

„Sranje! Bodljikava žica.“

Stavili su je nedavno, posle jednog noćnog upada lopova.

Neki mehanički zvuk preklopio se sa lavežom. Kamion.

Kristijano je ugasio baterijsku lampu, čučnuo i sačekao da prođe. Kamion je imao žuta trepćuća svetla i čistio je sneg.

Možda se sutra ne ide u školu. Strava!

Kad se kamion dovoljno udaljio, Kristijano je prešao poslednjih nekoliko metara i zašao iza hangara.

Pas je sada urlikao još jače, ako je to uopšte bilo moguće. Ali odatle ga nije video.

Kristijano se nije sećao da li su ga noću puštali s lanca, iako je nekoliko puta prošao prilično kasno pored fabrike nameštaja.

Kako Bog zapoveda

Počeo je da skakuće kako bi probudio noge, utrnule kao dva komada drveta. „Mrzim te! Zašto mi ovo radiš?“ I ugrize se za ruku da ne zaurla od besa. Grudvica mržnje mu se zabila u grlo kao oštra krhotina.

Dosta! Đavolski je hladno... Vraćam se kući. Prešao je tri koraka šutirajući sneg, ali se odmah predomislio.

Nije mogao da se vrati kući.

Počeo je da obilazi oko žice, tražeći najbolje mesto da se uzvere.

Pas je za to vreme i dalje lajao istim, jednoličnim tonom.

Žica je bila zakačena i za jednu banderu i tu je bodljikavi vrh bio malo niži.

Dohvatio je banderu i uvlačeći vrh čizama u okca na žici, stigao do vrha bez teškoća. Sada samo nije smeo da ostane okačen o bodljikavu nit. Mirno je prebacio prvo jednu nogu, onda drugu, i bacio se dole zadržavajući dah. Sleteo je na stolariju.

Izvadio je pištolj. Otkočio ga i napunio.

Znao je dobro da ga koristi.

Njegov otac ga je podučavao, terajući ga da puca u olupine automobila. U početku nije uspevaio da nanišani, ruka mu je drhtala kao da ima Parkinsonovu bolest. Ali, uporno gađajući prozore, retrovizore, pacove i galebove, shvatio je da je to samo pitanje položaja i izdaha.

„Kao nad čučavcem“, rekao mu je Rino. Noge široko postavljene, zadnjica malo isturena, ruke ispružene, ali ne suviše krute. Pištolj, paralelno sa očima. A najvažniji je bio izdah. Bilo je potrebno osloniti vrh jezika o donje zube i izbaciti vazduh kroz nos, brojati do četiri dok ti se stomak polako prazni, i onda pucati.

Osvrnuo se okolo. Ništa. Džukela je lajala sa druge strane hangara.

Ako se bude polako približio, imaće dobre šanse da mu priđe dovoljno blizu da ga nanišani. Sneg bi prigušio zvuk koraka, a taj idiot se toliko bio uneo u lajanje da ne bi ni primetio da će uskoro završiti u psećem raju.

A ako bi pas krenuo na njega, trebalo je da ostane hladnokrvan i da se zaustavi kako bi zauzeo položaj i nanišanio, dok mu trči u susret.

Krenuo je pogureno, potiskujući u sebi želju da potrči, sve do gomile stolova koji su bili poslagani jedan na drugi. Obrazovali su dugačak paralelopiped viši od četiri metra, koji je dopirao do kraja dvorišta, na nekoliko metara od magistrale. Kristijano se popeo gore, uvlačeći noge između tabli i hvatajući se rukama za smrznute ivice. Kad se našao na

vrhu, video je da je između dve gomile razmak od jednog metra. Kao kod vagona.

S položaja na kome se našao uspevao je da vidi krajičak pustog parkinga i deo za decu sa vrteškom sa patuljcima i belim klackalicama, i svetiljke sa staklenim kuglama koje su oko sebe širile mlečne krugove.

Od psa ni traga.

Četvoronoške, kvaseći kolena i ruke, stigao je do dna prve gomile. Skupio je hrabrost i skočio. Table odskočiše i ponovo padoše praveći paklenu buku. Odavde se video i drugi kraj parkinga, gde su stajala parkirana tri kombija sa natpisima na boku:

FABRIKA NAMEŠTAJA BRAĆE KASTARDIN
NAJBOLJE ZA NAJMANJE

Ali pas se nije video. A ipak, trebalo bi je da je jako blizu. Javila mu se sumnja da možda snimaju.

A onda je na tridesetak metara odatle ugledao neko tamno klupče na zemlji. Blizu druge ulazne kapije. Dopola prekriveno snegom... S ovog mesta je ličilo na kaput.

Kristijano se približio, puzeći po tablama.

Stvar na zemlji se pomerala. Malo. Ali se pomerala.

I shvatio je.

Kurvin sin se smotao kao salama na dugačkom lancu koji mu je dopuštao da se kreće celom dužinom hangara. Svaki čas je podizao glavu.

Zato laje kao lud.

Velik i glup.

Srediti ga odatle bila je rutinska stvar. Čak i da ga ne ubije prvim metkom, ne bi mogao da se kreće i on bi ga drugim poslao Tvorcu.

*Laje zato što ne može da se mrdne. Mogao bih da ga oslobodim i pre-
stao bi da laje.*

Ne, morao je da ga ubije, zato što je prava istina bila da se njegovom ocu živo jebalo što je pas lajao. On je mrzeo Kastardina, zato je taj pas morao da umre.

I tačka.

Upravo tako.

Rino Cena je mrzeo starog Kastardina istom predanošću s kojom jedan cistercit* voli svog Gospoda.

„Takav mi je karakter. Ako me sjebeš jedanput, sa mnom si zauvek završio, uvek ću te držati na nišanu. To je možda govnav karakter, ali s njim sam došao na ovaj svet. Sa mnom je lako održavati odnos, dovoljno je da me ne nerviraš i sve teče glatko.“ Tako je govorio Rino onima koji su ga s krajnjom delikatnošću terali da prizna da je preosetljiv.

Nekoliko godina pre ove priče Rino Cena se zaposlio u fabrici kao nosač nameštaja.

Radio je na crno i više računao na napojnice nego na crnačku nadnicu koju mu je davao Kastardin.

Sve je teklo manje-više dobro, Rino se na sve strane žalio na svoj ropski položaj, sve do dana kad ga je lično stari Kastardin pozvao i rekao mu da mora da isporuči jednu dečju sobu u kuću poslanika Arozija.

„Molim te, Cena. Nemam nikog drugog, svi su napolju, na isporukama. Stalo mi je do Arozija. Pokrij tetovaže, uplašičeš decu. I što manje priče.“

Rino ga je popreko pogledao, a onda delove dečje sobe natovario u kombi.

I poslanik Arozio je Rinu prilično išao na onu stvar. Upravo taj drkadžija zatvorio je za saobraćaj centralnu ulicu u Varanu. Pa čak i da si morao spejs šatl da isporučiš, saobraćajci te ne bi pustili.

Kad je stigao do zgrade, otkrio je da je poslanikov stan na trećem spratu i da vratarka ne želi da se lift koristi za teške terete: „Volela bih da te pustim, ali ako ga budeš ti koristio, onda ću svima morati da dam, i završiče se tako što ćete mi ga potpuno uništiti.“

Peneći, Rino je natovario dečju sobu na grbaču. Na vratima stana ga je čekala gospođa Arozio u spavaćici od ljubičastog satena.

Bila je baš dobar komad, od četrdesetak godina, uvek sa kaki tenom, dve ogromne sise koje je spavaćica samo delimično skrivala, uskim bokovima i dupetom koje je ličilo na nosač aviona. Imala je okruglo lice

* Cisterciti pripadaju benediktinskom monaškom redu. (Prim. prev.)

kao Super Tele*, maleni nosić, suviše savršen da bi bio isti onaj koji joj je poklonila majka, oči našminkane plavom senkom i napućena, svetlucava usta ispod kojih su virili lako razmaknuti sekutići.

Rino ju je viđao kako šeta centrom, leti i zimi, sa preteranim dekolteima na sisetinama opaljenim UVA lampama, ali nije znao da je ova jebulja Arozijeva žena. Dok se on baktao sa šrafovimama i maticama, žena je tako sela da je sve to božje blago koje je imala bilo na izvol'te i nije prestajala da priča kako su mišići koji se dobiju od rada mnogo lepši od onih napumpanih u teretani. A šta predstavljaju sve te tetovaže? Šta znače? I ona bi volela jednu, neku vevericu...

Rinu se digao i bilo mu je teško da prati uputstva pod tim požudnim pogledom.

Posle radnog stočića, male školske table i ormana, montirao je krevet na sprat.

„Dobro ste ga stegli? Ne bih želela da se sruši... Znade, moj sin Aldo je pomalo gojazan. Učinite mi uslugu, popnite se gore, isprobajte ga.“

Rino se popeo i počeo da skače. „Meni se čini da je dobar.“

Žena je zavrtela glavom. „Ali vi ste suviše laki. Da bih bila sto posto sigurna, popeću se i ja. Što je sigurno – sigurno.“

Polu sata kasnije krevet je iznenada popustio, a gospođa Arozio je, strmoglavivši se, slomila ručni zglob i za to tužila fabriku nameštaja.

Rino se zakleo Kastardinu da je nije pojebao.

I zapravo, tehnički gledano, bio je u pravu. Još uvek nije bilo došlo do penetracije kad se krevet urušio. Ona se bila natrtila, s licem u jastuku i zadignutom spavaćicom, a Rino ju je držao za kosu kao što se Indijanci drže za svoje konje i pljeskao je po guzovima ostavljajući crvene otiske, baš kao kod apačkih konja.

U tom trenutku je krevet popustio.

Rino Cena je izgubio posao.

I zakleo se da će starog Kastardina naterati da plati za to.

8.

Kristijano Cena se istegao i nanišanio u glavu. Udahnio je duboko i opalio. Životinja se lagano zatresla, kratko zaskičala i umirila.

* Vrsta popularne fudbalske lopte. (Prim. prev.)